

6.2.22 - La perspectiva de futur en el finançament dels municipis turístics I

Des dels ajuntaments s'han proposat diferents mesures, però la reivindicació més comuna és **que se'ls reconegui la problemàtica relacionada amb la població fluctuant** i que es tinguin en compte, a l'hora de repartir-los entre els municipis, els diners dels impostos recaptats per altres administracions públiques.

En aquest sentit, hi ha iniciatives diverses per a la instauració d'una **taxa especial** que faci repercutir directament **sobre els consumidors** el cost dels serveis i equipaments públics dedicats al turisme i a la preservació del medi ambient.

ex.

Una **ecotaxa** -directament vinculada a la preservació de zones sensibles mediambientalment- o una **taxa d'estada**, de caràcter més ampli, perquè no solament pretén sufragar la despesa mediambiental, sinó incrementar i millorar els serveis que es proporcionen als turistes en cada destinació. Exemples d'ecotaxa en tenim a moltes destinacions de turisme de natura, com ara les illes Galápagos, i de taxa d'estada en destinacions estatals com ara la veïna França.

Aquesta tipologia impositiva és, actualment, motiu de reflexió, molt especialment a partir del moment en què el Govern balear la va eliminar, després d'una efímera existència i sense haver pogut copsar el seu impacte.

Si més no, aquesta és una fórmula internacionalment acceptada, de fàcil implementació en espais naturals remots, però de difícil aplicació en el context de municipis tan densos i diversos com els nostres. Una de les dificultats és el seu procés de recaptació, ja que **se sol proposar que s'afegeixi als preus de l'allotjament**, amb el rebuig lògic que això comporta per part d'aquesta limitada porció del conjunt de les empreses turístiques.

6.2.23 - La perspectiva de futur en el finançament dels municipis turístics II

La via més immediata i possible per millorar la situació de les hisendes municipals és, doncs, que l'Estat i l'administració autonòmica **reconeguin que els municipis turístics tenen característiques i necessitats diferents**. La major part de lleis de turisme autonòmiques aprovades (Catalunya, Comunitat Valenciana, País Basc), tot i reconèixer aquest fet diferencial, no aporten solucions destacables al finançament dels municipis turístics. El mateix succeeix en el reconeixement per part de l'Estat, tot i que suposa un avenç destacat, encara que tardà. La crítica principal que se li fa és el valor restrictiu del reconeixement (més de 20.000 habitants censats i més del 50% d'habitatges secundaris) i la indefinició del finançament específic.

D'altra banda, és important tenir en compte que **una planificació en l'estratègia de llançament de l'activitat turística és bàsica** per evitar problemes posteriors i dèficits que poden desequilibrar la gestió municipal.

Pensem, si no, en el cas de moltes destinacions pioneres, que s'han vist amb el temps obligades a gastar molts diners per corregir uns errors que han tingut conseqüències a llarg termini.

Molts dels problemes d'aquests municipis han estat provocats per una **inexistent o mala planificació urbanística** que ha permès el creixement indiscriminat d'urbanitzacions i construccions "parasitàries" de l'activitat turística principal.

El cost de la "reconversió" d'una zona turística -que no és freqüent- és sempre infinitament superior al cost derivat d'una planificació acurada del desenvolupament turístic.